

POVESTE

Rolea Nicolae

Poveste

Odihnea pe câmp apusul
Tolănit lângă un jugastru
Și-a scăpat din mână fusul
Maica cerului albastru!

Torsul lui prin foi se aude
Rumegând la frunze verzi,
Aripi mici de paparude
Le-nfioară prin livezi!

Pipa văii-și toarce ceața
În albastre cercuri mici,
Peste prund și-arată fața
Un pui hoț de licurici!

Eu aștept cu firea toarsă
Fir de vânt să vină-n zbor,
Să-mi adape buza arsă
C-un sărut, încetișor!

Tremură o stea subțire
Chiar la cer în bătătură,
Și se umple a mea privire
De-o albastră băătură!

Stam cu zâna în livadă...
Teiul respira încet,
Stelele lăsam să cadă
Peste visul de poet.

Pe când Luna pe un nor
Și-a lăsat încet inelul,
Și obraznicul, de zor,
A fugit cu el, mișelul...

Zarea-n roșu se înfioară
Cu elanul unui țel
Un inel încet coboară
La draga mea, pe degețel

Pe când Luna plângăcioasă

La măicuța cerului
S-a dus rea și arțăgoasă
De dorul inelului!

Ascultând-o cu răbdare
A pornit încet spre noi
Cu petalele de floare,
A venit peste trifoi

Maica Cerului cel Mare
Să-și ia... fusul înapoi!

23.10.2011